

LBRIS

We know
books

Radu Chivulescu

**TATI,
NU PLECA!**

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

1

Prin gaura cheii

S-a trezit transpirat și cuprins de neliniște, stomacul îi chiorăie nemulțumit. *Mâncare! Ceva de mâncare!* își spune David, coborând buimac de somn scările casei părintești: *șase, cinci, patru*, mai are încă trei și ajunge la parter. Ar trebui să o ia mai ușor.

Se oprește: treapta trei e periculoasă, scârțâie, l-ar putea da de gol. Se uită pe furiș peste balustrada scării, apoi se prinde cu amândouă mâinile de ea. Nu se vede nicio mișcare la parter, ușa de la bucătărie este închisă, dar un spion nu trebuie să se ia niciodată după aparențe. I se pare că aude ceva, o voce. Tresare. Corpul îi e încordat ca un arc. Atenția concentrată la maxim, respirația suspendată. Aerul pare compact în jurul lui, aproape solid. Timpul se târăște.

7

Dacă face gălăgie, cineva l-ar putea auzi. Ar ști atunci că s-a trezit. *L-ar trimite să își facă temele. O pagină întreagă de litera A. Oribil! Un adevărat chin!*

Atinge ușor treapta trei cu piciorul stâng, apoi își lasă greutatea pe el încet, cât poate el de încet. Mai are puțin, aproape a reușit. Un zâmbet triumfător începe să îi încolțească pe chip când un scârțâit fin crapă aerul din jurul lui. S-a mișcat prea repede. Încremenește. Strânge din dinți, cascade ochii mari, ciulește urechile și își rotește capul stânga-dreapta ca un *pe-ri-scop*, își spune el.

Se aude doar vocea de mai devreme, pare că vine din bucătărie, vocea nu a amuțit, nici nu se apropie. E la fel. Niciun alt sunet. Asta e bine. Poate că nu l-a auzit nimeni. *De ce nu e afară? Voiam să fie afară!* gândește David părăsind cu grijă treapta trei. *Doi și unu sunt ok.* Continuă să meargă pe vârfuri încercând să facă cât mai puțină gălăgie. Picioarele lui se afundă cu fiecare pas în covorul pufos de pe holul ce duce la bucătărie. A ajuns. *Poate e doar Carla, poate vorbește la telefon. Se aude doar vocea ei,* își spune David apropiindu-și urechea de ușa bucătăriei.

“Numa’ nevastă-ta putea să aibă un așa prost gust încât să te pună să pictezi asta, iar apoi să îți ceară să o atârni în bucătărie!” spune Carla, bona lui David. “Cine naiba pictează pești chinezești în zilele noastre? Peștii nu sunt de pictat!” Carla se oprește din vorbit, iar David aude un trosnet înfundat, apoi o bubuitură de metal pe lemn urmată de un lipăit neobișnuit. David tresare. Brusc își retrace urechea. *Ce s-a auzit? Dacă a pățit ceva? Trebuie să*

o salvez! Dar dacă nu e singură?

Băiețelul se apropie de gaura cheii și încearcă să privească înăuntru. Nu trebuie să se aplece foarte mult, gaura cheii pare că a fost gândită special pentru înălțimea lui. Bucătăria este luminată, totul pare așezat la locul lui, masa este în mijlocul bucătăriei, Carla este așezată în fața mesei, David o vede din lateral. *Ce frumoasă e! Ca o zână!* Chiar dacă nu e încă așa cald afară, poartă rochia ei albă de vară cu cireșe. David iubește rochia asta, îi place cum se simte materialul atunci când Carla îl îmbrățișează. Materialul e fin, catifelat, iar ea e moale, caldă și miroase a mentă. A mentă și a fericire. Acum are încins șorțul roșu de bucătărie. Iar în mâna dreaptă ține un cuțit mare. Probabil că gătește. *Sigur e ceva bun!* Pe masă este un tocător, iar pe tocător e ceva ce se zbate necontrolat.

“Al naibii, a înviat când i-am tăiat coada! Credeam că e mort!” bombăne Carla ridicând cuțitul. Apoi îl lasă vijelios să cadă peste chestia care se mișcă pe tocător. Se aude un trosnet înăbușit ca mai devreme, urmat de sunetul de metal pe lemn care reverberează în bucătărie. De pe masă sare ceva pe podeaua de granit. David vede un cap de pește alunecând către ușă. În urma lui lasă o dără de mucii alb-roșiatici. *Yuuuck! Dezgustător!* gândește David privind către arătarea mucilaginoasă de pe podea. *Gata! Intru! Carla e în pericol! Fie ce-o fi, trebuie să o salvez!*

“Mai încet că îl trezești pe David!” aude el vocea controlată a tatălui său.

Ăăă, ba nu! Mai bine nu! Tati sigur mă trimite la teme,

își spune băiețelul. S-a răzgândit, nu mai intră în bucătărie, dar nici nu se poate desprinde de gaura cheii. E ca atunci când privește animalele la Zoo, este fascinat. Mereu i-a fost greu să se desprindă.

Adulții sunt mult mai interesați când îi privește așa. Nu înțelege cum, dar par să fie altfel când el nu este acolo: folosesc cuvinte pe care el nu le înțelege, chiar și cuvinte despre care îi zic că nu e frumos să le spui, dar ei par să se simtă bine spunându-le. Se comportă altfel, se ating în moduri ciudate și se opresc imediat ce își dau seama că este și el acolo. Dacă el ar atinge pe cineva așa ciudat i-ar spune că e mare rușine. Vocea Carlei îi întrerupe șirul gândurilor.

“Mama mă-sii! Tot se zbate!” strigă Carla.

“Shhh! Caaarla! Îl trezești!” se aude glasul tatălui.

“Shhh! Carla! Shhh! Fii fată cuminte!” se aude Carla repetându-l pe tati de parcă ar vrea să îl necăjească. “Și dacă nu sunt fată cumine? Ce îmi faci?” continuă ea pe același ton. *Tati tace. Carla e șefa*, gândește David.

“Uite m-am luat și de peștii lu’ nevastă-ta,” zice Carla arătând ceva cu cuțitul, probabil imensul tablou cu pești chinezești pictat de tati. David simte o apăsare în piept. Mami zâmbește mereu când tati povestește cum a pictat tabloul ăla. Pe vremea aia, David era în burtica mamei, iar tati a pictat peștele mamă mai grasuț.

“Carla!” se aude vocea tatei. David tresare. Vocea lui tati e ca atunci când el întrece măsura la joacă. Dacă Carla nu se face fată cuminte, tati o să se enerveze.

“Ah! Scuzați-mă, domnu’ artist. Uitasem.

Dumneavoastră i-ați pictat la solicitarea clienței. V-a plătit bine pentru această operă de artă mizerabilă?” întreabă Carla. Îl străbate un fior, Carla tot nu e cuminte. *O să fie rău.*

“Peștii simbolizează abundența, Carla. Ar trebui să știi asta. Iar Crapii aurii, când sunt pictați câte doi, simbolizează fericirea conjugală,” se aude vocea lui tati.

“Hm! Căsnicie fericită. Mă faci să râd, Alf. Sunt doar niște pești anoști.”

“Lasă naibii peștii de pe perete și ocupă-te de ăla de pe masă, ai umplut totul cu scârnă de pește, e dezgustător,” spune tati.

“E dez-gus-tă-tor,” repetă David, mișcându-și buzele fără să scoată niciun sunet. E în continuare cu ochiul lipit de gaura cheii, dar și-a schimbat poziția: o palmă pe ușă, cealaltă pe peretele de lângă. E mai bine acum. “Dez-gus-tă-tor!” repetă el.

“Oh! Sunt o fată rea, murdară și dezgustătoare!” șuieră Carla, apăsând fiecare cuvânt.

“Fată rea,” repetă David. *Carla e fată rea!* gândește el acoperindu-și gura cu mâna dreaptă. Carla își așază ambele palme pe marginea murdară a mesei și se apleacă în față în direcția din care se aude vocea lui tati. “Și ce merită fetele rele, Alf?” adaugă ea pe un ton care nu pare deloc speriat.

“Carla, încetează! Sara poate să apară în orice clipă, nu mai spun de David!” se aude rapid ca un flash de lumină vocea aspră a tatălui. David tresare când își aude numele, *nu e bine să trași cu ochiu’*, își spune el, dar tot nu se poate

desprinde.

“Carla, încetează!” spune ea cu o voce ca de pisică. “Știi ce se întâmplă cu fetele rele și murdare care nu sunt pedepsite?” completează ea aplecându-se și mai mult peste masă. “Devin și mai rele. Și mai obraznice. Fetele rele merită bătăiță!” spune ea.

“Bă-tă-i-ță! Ah!” inspiră David rapid retrăgându-se cu gura căscată așezându-și ambele palme peste ochi. Inima i-o ia la galop, iar pe șira spinării un val de furnicături îi urcă de la baza coloanei până sus în ceafă. *Bătăiță - bătaie* sunt cuvintele care îi fac corpul să se tensioneze ca un arc, dar Carla nu pare speriată, pare altcumva. Carla pare să știe ceva despre bătăiță ce el nu știe. David deschide ochii și se întoarce la gaura cheii. Nu poate pleca, trebuie să afle, trebuie neapărat să afle cum face Carla de nu îi e frică.

Carla este acum aplecată, se sprijină cu antebrațele pe masa murdară, spatele îi este arcuit, rochița de vară albă cu cireșe îi acoperă picioarele până deasupra genunchilor. Tati e acum în spatele ei. Îi ridică rochița. David simte un tremurici în piept care se transformă lent într-o căldură puternică și densă ca mierea. Abia poate respira, își închide ochii: *E rușine să te uiți! E dezbrăcată!* gândește el strângând din ochi, dar imaginea persistă, nu dispare nici dacă își strânge pleoapele cât poate el de tare.

Aude o plesnitură de palmă pe piele. Știe așa bine sunetul ăsta. Chiar dacă sunt încă închiși, ochii i se contractă involuntar odată cu sunetul. Apoi încă o palmă urmată de un geamăt. “*O doare! Sărăcuța Carla!*” gândește

el strângându-și buzele cu putere.

“Da! Uite ce murdară sunt!” geme fata. David aude un lipăit ritmic și deschide brusc ochii. Și-a revenit peștele? se întreabă el.

Nu, tati face ceva neobișnuit, pantalonii îi atârnă în vine, e și el în fundu’ gol, și se tot apropie apoi se tot depărtează de Carla, iar între ei, unde ar trebui să fie puțulica lui tati, este ceva lung și gros și cafeniu. Tati o lovește ritmic pe Carla cu pelvisul peste fund, atunci se aude lipăitul. Carla scoate gemete mai profunde acum. Tati o apucă cu mâna dreaptă de păr și îi trage capul pe spate către el. Respirația lui David accelerează. *Carla are nevoie de mine! Tati s-a făcut rău, trebuie să o salvez! Trebuie!* Băiețelul strânge din dinți. E pregătit. *Fie ce-o fi!* își spune el când vocea neobișnuită a Carlei îl face să își piardă siguranța de sine.

“Ah! Da! Da! Mai tare!” geme Carla, iar tati se supune. David cască ochii mari, corpul parcă i-a înghețat dintr-o dată. *Mai tare?* repetă el mișcându-și buzele cu ochii aproape ieșiți din orbite.

“Termin pe spatele tău!” se aude vocea găfăită a tatălui, acum lipăitul s-a întetit.

“Nu!” Se aude vocea ei sfârșită. “Înăuntru. Te vreau! Nu ieși!” adaugă ea.

“Nu iei anticoncepționale!” se aude voce apăsată a tatei, și lipăitul se mai domolește. *An-ti-con-cept-aonale!* se miră David.

“Nu rămân!” zice ea găfâind. “Te vreau din față, vreau să te vad!” adaugă ea. Iar tati se retrage puțin, o întoarce,

împinge tocătorul dintr-o mișcare și o urcă cu fundul pe masa năclăită de pește. “Uite ce murdară sunt acum! Am să te murdăresc și pe tine!” zice ea râzând și îi atinge obrazul cu mâna. Apoi îl prinde cu picioarele și îl trage spre ea.

Tati pare să potrivească ceva între picioarele ei, apoi reîncepe mișcarea ritmică, dar lipăitul nu se mai aude, e un alt sunet. Carla îl prinde cu mâinile de fund lăsându-i pe fesa dreaptă dăre de murdărie de pește. Îl strânge foarte tare.

David a mai văzut asta undeva: *Maimuța agățată de copac. Unde era? La Zoo!* își amintește el. Copacul se scutura, iar maimuța, agățată cu mâinile și picioarele se mișca o dată cu el. *Maimuța e puternică*, gândește băiețelul, dar gândul îi este întrerupt de un trosnet urmat de o bufnitură puternică. Masa este pe jos, Carla este peste masă, tata peste bonă, amândoi plini de mazăge de pește. Carla pufnește într-un râs înfundat. David nu mai înțelege nimic. O voce feminină îl smulge din filmul de neînțeles:

“David-Matei Gaitanof! De câte ori trebuie să îți spun că nu este frumos să tragi cu ochiul pe gaura cheii!” vocea apăsată a mamei vine din dreapta lui. Tot corpul lui David se crispează. Știe că e în bucluc. Se desprinde de gaura cheii și se întoarce către mama cu privirea în pământ.

“Î...îmi e foame” bâiguie el. Dar știe că nu scapă așa de ușor. Mama se supără foarte tare când îl vede privind prin gaura cheii. Ar putea să-l pască temuta bătăiță și încă nu are nici cea mai vagă idee cum face Carla să o suporte atât de bine.

Giulia

David ridică privirea și o vede pe mami conturându-se în cadrul ușii deschise de la intrare. Este încălțată în balerinii ei negri despre care spune că sunt comozi. Poartă niște blugi albaștri care se termină deasupra gleznelor - mami este de părere că atunci când ai gleznelor dezvelite temperatura ta nu știi ce face de nu îți mai este cald - chestii de doctori de-ale ei. Poartă o cămașă albă puțin șifonată, băgată în pantaloni. O curea neagră subțire. La mâna stângă are ceasul de aur pe care l-a primit de la tati când a vândut el primul lui tablou mai scump. Mereu zâmbește cu gura până la urechi când povestește cum i-a făcut el surpriza. David nu se născuse încă pe atunci. Pe deget poartă inelul de logodnă și verigheta. În mâna stângă ține o sacoșă de la

Mega. Iar mâna dreaptă îi este așezată în șold. Țasta nu e semn bun, gândește David.

Părul castaniu închis, aproape lipit de cap îi atinge umerii. Îl poartă cu o cărare pe partea dreaptă, dat pe după urechi. Ochii ei sunt larg deschiși, buzele rozalii strânse. Pare încordată, cele două cute verticale de deasupra nasului ei nu prevestesc nimic bun.

Am feștelit-o! gândește David. Își dorește să se topească cu totul. Ar vrea să dispară. Ar vrea să se scurgă și să se amestece pur și simplu cu covorul de sub el.

Mami face un pas în față.

“Pe cine spionai?” întrebă mama apropiindu-se cu încă un pas. “Este foarte urât ce faci! Numai copiii...” continuă mami, dar David nu mai aude ce spune. Ochii i se lărgesc căutând o cale de scăpare. În dreapta lui, la câțiva pași sunt treptele. Ar putea să ajungă la ele înaintea ei. Ar fugi până în camera lui, dar mami ar veni după el. *Nu e bine*, gândește David. În spatele lui se deschide livingul, de acolo n-ar avea nicio cale de scăpare. În stânga este bucătăria. *Nu! Nu bucătăria. Nu tati! Nu bătăia ciudată!*

Trebuie să gândesc ca un spion! Își spune el și are impresia că deși corpul îi stă pe loc, mintea deja îi aleargă. Mami *nu trebuie să ajungă în bucătărie!* Își spune David. *Nu trebuie să aflu că spionam oameni mari. Asta o scoate din pepeni.*

David își imaginează cum trece în fugă pe lângă ea, pe sub sacoșa de Mega din mâna ei. Apoi, iese în grădină, iute ca fulgerul ajunge la poartă, o escaladează rapid ca un super spion, deja e la volanul mașinii tatălui său, un Alfa Romeo

Giulia de culoare vișiniu scânteietor. Accelerează. Huruitul motorului îl face să se simtă puternic.

“David-Matei! Eu cu cine vorbesc?” îl face să tresară vocea apăsată a mamei care este acum și mai aproape de el. În mintea lui aude încă zgomotul motorului turat. Genunchii i se îndoaie ușor. Picioarele încep să-i tremure de anticipație. Mâna dreaptă i se ridică automat la nivelul șoldului ca de fiecare dată când își închipuie că el este mașina și în același timp pilotul. Își mișcă mâna dreaptă imaginându-și că bagă mașina în viteză. Ridică ochii. Surprinde privirea mamei ațintită asupra mâinii lui.

“David-Matei! Să nu cumva...” apasă mami pe fiecare cuvânt. Iar David o observă cum lasă sacoșa să îi scape din mână. Când sacoșa atinge solul, David aude o pocnitură. Își imaginează un zgomot de pistol și demarează în trombă. Mami depărtează iute mâinile și picioarele pentru a-i bloca trecerea. David prinde viteză, iar când ajunge în dreptul mamei, se lasă în jos și trece rapid printre picioarele ei. Se ridică și continuă să alerge.

Vede ușa deschisă în fața lui. Un fior de energie îi urcă de la baza coloanei în sus până la ceafă. O undă de bucurie îi scaldă corpul. Picioarele lui parcă aleargă singure sub el cu pași uriași. Aerul care îi pătrunde prin nări e insuficient. Nărilor îi sunt contractate. Deschide gura, iar când aerul îi invadează gâtul și apoi plămâni parcă prinde putere. Nici măcar nu simte cum tălpile ating gazonul proaspăt tuns. David se îndreaptă cu toată viteza către poarta de la intrare.

În spatele lui, foarte aproape, se aude un fâșăit. David